

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο ομώνυμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Αθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713
2103212107 - 6986985900
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 54ο - ΤΕΥΧΟΣ 538 ●
● ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2010 ●

● «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α΄ 29) ●

ΠΡΟΤΥΠΟ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΜΑΣ

Άναζητούνται πρότυπα

❧ ρειαζόμαστε πρότυπα. Πρότυπα, πού νά μή καθηλώνουν, αλλά νά καθοδηγούν. Πρότυπα, πού νά μή μαγεύουν, αλλά νά σαγηνεύουν. Πρότυπα, πού δέν θέλουν όπαδούς, αλλά προκαλούν θαυμασμό. Πρότυπα, πού δέν επιβάλλονται, άλλ' έμπνέουν. Πρότυπα, πού δέν δουλεύουν μέ σκοπιμότητες, αλλά λειτουργούν ως μεταμορφωτικές οντότητες. Πρότυπα, όχι προς άπομίμηση, αλλά για μίμηση.

Καί άσφαλώς τέτοιο πρότυπο είναι ό Χριστός.

● Άρχηγός όχι για νά δίνη έντολές, αλλά για νά συναγωνίζεται μαζί μας. Έκείνος πηγαίνει μπροστά, στό μονοπάτι του Σταυρού, κι έμεις άκολουθοϋμε.

Ό Χριστός δέν καλεί ν' άκολουθήσουμε ένα σύστημα ήθικών άξιων ή θρησκευτικών έντολων, αλλά ν' άκολουθήσουμε ένα Πρόσωπο! Ν' άκολουθήσουμε Έκείνον. «Άκολουθει μοι!» είναι τό βασικό Του κάλεσμα.

● Δέν είναι ό προ ο ν η τ ή ς, πού επιβάλλει ώραιους κανόνες για τό τρέξιμο.

Είναί τό πρότυπο του δρομέα.

—Ό,τι κάνω έγώ, θά κάνετε και σεις!

Λέει σχετικά ό ιερός Χρυσόστομος: «Καθάπερ επί των τεχνων πασων και των αγωνισμάτων προς τους διδασκαλους ορωντες, οτως εντυπουμεν τη διανοια την τεχνην, δια της οπτικης κανονας τινος λαμβανοντες: οτω δη και ενταυθα. Ει βουλοιμεθα τρεχειν και μαθειν καλως τρεχειν, προς τον Χριστον ορωμεν» (Ε.Π.Ε. 25,244-246). Μετά φρασις: "Όπως ακριβώς σ' όλες τις τέχνες και τά άγωνίσματα, όταν προσέχουμε τους δασκάλους μας, τότε εντυπώνουμε τήν τέχνη στή διάνοιά μας και βλέποντας παίρνουμε μερικούς κανόνες, έτσι κι έδω. Άν θέλουμε νά τρέχουμε, και μάλιστα νά μάθουμε καλά νά τρέχουμε, άς στρέψουμε τά βλέμματά μας προς τό Χριστό, τον άρχηγό και τελειωτή τής πίστεως μας.

Ἄρχηγός καί τελειωτής

Ἄρχηγός καί τελειωτής μας ὁ Ἰησοῦς. Ἔτσι ἀτενίζουμε, «ἀφορῶντες εἰς τόν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειωτήν Ἰησοῦν» (Ἐβρ. ιβ' 2).

Λέτε νά μᾶς κάλεσε, νά μᾶς ἔδωσε μερικές συμβουλές, νά μᾶς χάραξε μερικές γραμμές, νά μᾶς ἔρριξε στόν ἀγῶνα, κι ὕστερα νά μᾶς ἄφησε; Ν' ἀδιαφόρησε γιά τή συνέχεια;

Ἔνας τέτοιος Χριστός δέν θά μᾶς ἦταν ἀπλῶς ἄχρηστος. Θά μᾶς ἦταν καί ... βραχνᾶς! Γιατί θά μᾶς ἄφηνε σ' ἕνα ιδεολογικό θάμπωμα, καί θά μᾶς ἄφηνε στήν ὄρεξι, χωρίς ἱκανοποίησι!

Δέν εἶναι ὁμως ἔτσι. Ὁ Χριστός δέν εἶναι μόνο ἡ Ἄρχή. Εἶναι καί τό Τέλος.

- Ὁχι ἀπλῶς διότι εἶναι τό «τέλος», ὁ σκοπός τῆς ζωῆς.

- Ὁχι ἀπλῶς διότι στό τέλος μᾶς περιμένει.

- Ἀλλά κυρίως καλεῖται «τελειωτής», διότι μέχρι τέλους γίνεται καί εἶναι ἕνα μέ τούς πιστούς πού ἀγωνίζονται.

Δέν μᾶς ἀφήνει μόνους. Ἡ χάρις Του μᾶς συνοδεύει καί μᾶς ἐνισχύει στόν ἀγῶνα. Τό ὑποσχέθηκε ἄλλωστε: «Ἴδού ἐγώ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. κη' 20).

Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Εἰ δέ αὐτός τήν ἀρχήν ἡμῖν ἐνέθηκεν, αὐτός καί τό τέλος ἐπιθήσει» (Ε.Π.Ε. 25,246). Μετά φρασις: Ἄν ὁ Κύριος ἔβαλε μέσα μας τήν ἀρχή τῆς πίστεως, Αὐτός θά μᾶς ὀδηγήσῃ καί στό τέλος.

Ὁ Χριστός δέν εἶναι μόνο ὁ ἀφ' ἑτῆς, πού δίνει τό σύνθημα ἐκκινήσεως γιά τόν ἀγῶνα. Εἶναι καί ὁ ἀγωνοθέτης. «Ὁ ἐναρξάμενος ἐν ὑμῖν ἔργον ἀγαθόν ἐπιτελέσει ἄχρις ἡμέρας Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Φιλιπ. α' 6).

- Παρών στήν ἀφ' ἑτηρία, γιά νά ὠθήσῃ στό πρέξιμο.

- Παρών καί στό τέρμα, γιά νά στεφανώσῃ τό νικητή.

- Παρών καί στό μέσο, ἢ μάλλον σ' ὅλη τή διάρκεια τοῦ ἀγῶνα. Χαρίζει τή δύναμι, πού λέγεται ὑπομονή. «Δι' ὑπομονῆς τρέχουμε τόν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα» (Ἐβρ. ιβ' 2).

Ἄθλητές μέ θυσίες

Ὁ ἀθλητής ἐκούσια θυσιάζει πρόσκαιρες ἀπολαύσεις, γιά νά πετύχῃ τή δόξα, τό βραβεῖο.

Ἐκούσια ὁ Χριστός θυσίασε τόν ἑαυτό Του καί μπήκε σ' ἕνα χώρο, πού δέν τοῦ ἄρμοζε καθόλου, στό χώρο τοῦ πόνου καί τοῦ θανάτου. «Ἐντί τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς ὑπέμεινε σταυρόν». Ἦταν γιά τό Χριστό «προκειμένη ἡ χαρά», δεδομένη. Εἶχε τήν προαιώνια δόξα. Δέν εἶχε λύπη, διότι ἦταν τελείως ἀπαλλαγμένος ἀπ' τή γενεσιουργό αἰτία, πού προκαλεῖ τή λύπη καί τόν πόνο. Κι αὐτή εἶναι ἡ ἁμαρτία.

Δέν εἶχε προσωπική ἀνάγκη νά μπῇ στήν περιπέτεια τῆς ἀγάπης, νά κατεβῇ καί ν' ἀνεβῇ, νά σαρκωθῇ καί νά σταυρωθῇ. Κι ὁμως «ὑπέμεινε σταυρόν».

- Δέν πόνεσε ἀπλῶς, ἀλλά καταδέχτηκε νά ὑποστῇ τόν πιό ἐπαίσχυντο θάνατο, «αἰσχύνῃς καταφρονήσας». «Ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμάμενος ἐπί ξύλου» (Γαλ. γ' 10, 13).

Σάν κακοῦργος παραδίνεται στά χέρια τῶν ἐχθρῶν Του καί σταυρώνεται.

Σάν χειρουργός μπαίνει, ντυμένος τήν «μπλούζα» τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, στό ἐργαστήρι τοῦ Σταυροῦ καί ἐνεργεῖ τήν πιό ἀποτελεσματική ἐπέμβασι: Σώζει τόν ἄνθρωπο!

- Θᾶφτανε ἡ ἀγάπη αὐτή τοῦ Χριστοῦ ὡς κίνητρο, γιά νά ζήσουμε μέ πίστι στό Πρόσωπό Του. Ἄλλ' ὁ Χριστός τοῦ Σταυροῦ, λόγῳ ἀκριβῶς τῆς ἐκούσιας αἰσχύνῃς, γίνεται ὁ Χριστός τῆς ἐπουράνιας δόξας. «Ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ κεκάθικεν» (Ἐβρ. ιβ' 2).

Μετά τό Σταυρό ἡ Ἀνάστασις. Μετά τήν Ἀνάστασι ἡ Ἀνάληψις!

Ἡ δόξα! Ὁχι τοῦ Χριστοῦ ὡς Θεοῦ,

άφου αυτήν ποτέ δέν τήν ξεντύθηκε. Ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ ὡς Θεοάνθρωπου. Ἡ δόξα, δηλαδή, τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ κάθε ἀνθρώπου, πού δυνάμει ἔχει ἡδη καθίσει «έν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ».

Μᾶς περιμένει μετά τόν ἀγῶνα τό ἔπαθλο τῆς δόξας. «Διό καί ὁ Θεός αὐτόν (τό Θεοάνθρωπο Ἰησοῦ) ὑπερύψωσε» (Φιλιπ. β' 9). Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Εἰ καί μηδέν ἦν ἔπαθλον, ἱκανόν τό ὑπόδειγμα πείσαι πάντα ἐλέσθαι· νυνὶ δέ καί ἔπαθλα ἡμῶν πρόκειται, οὐ τὰ τυχόντα, ἀλλά μεγάλα καί ἀπόρρητα» (Ε.Π.Ε. 25,248). Μετάφρασις: Κι ἂν ἀκόμα κανένα βραβεῖο δέν ὑπῆρχε, πάλι θάταν ἀρκετό παράδειγμα τοῦ Κυρίου νά πείση καθέναν νά προτιμήσῃ τή ζωή αὐτή. Τώρα βέβαια καί βραβεῖα προβάλλουν μπροστά μας, κι ὄχι συνηθισμένα, ἀλλά μεγάλα καί ἀπερίγραπτα.

Ἄντιλογία στό Χριστό

Ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἄς μή φεύγῃ ἀπό μπροστά μας. Ἄρκει αὐτό.

Ἄς μήν ἀφήνουμε ἄλλα πρόσωπα, ἀκόμα καί θρησκευτικά, ἐνάρετα καί ἄγια, νά μπαίνουν σέ πρῶτο πλάνο καί νά καλύπτουν τό Πρόσωπο!

□ Νά σκεπτόμαστε τήν ἀγάπη Του γιά μᾶς.

□ Τήν ὑπομονή Του.

□ Τήν κατασυκοφάντησι ἀπ' τοὺς ἐχθρούς Του.

□ Τήν ἀπόρρησι Του ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ θρησκευτικοῦ τότε κατεστημένου.

Ἄς αὐτά ἂν συνεχῶς ἔχουμε κατά νοῦ, δέν θά λιποψυχοῦμε. «Ἀναλογίσασθαι γάρ τόν τοιαύτην ὑπομεμενηκότα ὑπό τῶν ἀμαρτωλῶν εἰς αὐτόν ἀντιλογίαν, ἵνα μή κάμητε ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν ἐκλυόμενοι» (Ἐβρ. ιβ' 3). Δηλαδή: «Κάνετε Αὐτόν πρότυπό σας. Ἀναλογισθῆτε τί εἶδους ἀπόρρησι γιά τό πρόσωπό Του ὑπέμεινε καί ἀνέχτηκε ἀπό ἀνθρώπους ἀμαρτωλούς, μακρῶς ἀπ' τό Θεό. Κάνετε

πρότυπο τό σταυρωμένο Χριστό, γιά νά μήν ἀποκάνετε ψυχικά· γιά νά μή διαλυθῆτε».

● Ὁ Θεός Λόγος, ὅσο βρισκόταν στόν οὐρανό, δέν εἶχε ἀντιλογία. Οἱ ἄγγελοι ἔχουν διάλογο μέ τό Θεό Λόγο, ὄχι ἀντιλογία.

● Ὅταν ὁμως ἡ ἀγάπη ἔκανε τό Θεό Λόγο «σάρκα», ἄνθρωπο, ἔκτοτε καί ὡς πρόσωπο καί ὡς λόγος, εἶναι «σημεῖον ἀντιλεγόμενον» (Λουκ. β' 34). Τήν «ἀντιλογία» τήν βλέπουμε σέ κάθε βῆμα, σέ κάθε λόγο, σέ κάθε σημεῖο τῆς ἐπί γῆς παρουσίας Του. Κρυφά ἢ φανερά φαρισαῖοι καί γραμματεῖς, ἱερεῖς καί ἀρχιερεῖς, «διελογίζοντο πονηρά ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν» (Ματθ. ιστ' 7-8). Καί ἡ ἀντιλογία κάποτε ἐκδηλωνόταν ὡς προσπάθεια ἐπιροῆς τοῦ κόσμου κατά τοῦ Χριστοῦ.

Μέχρι, πού ἡ «ἀντιλογία», ἀπό ἀντιδικία ἐγινε ἀντιπαλότητα κατά τοῦ Ἰησοῦ καί πολεμική. Γιά νά καταλήξῃ στή βία, στήν προδοσία, στά μαρτύρια, στά πάθη καί στή σταύρωσι.

Ἐκεῖνος κι ἐμεῖς

Νά συγκρίνουμε τή δική μας ζωή μέ τό δικό Του Σταυρικό πάθος; Ἐμεῖς τί ἔχουμε πάθει μέχρι τώρα γιά τό ὄνομά Του; Ἐχουμε ἴσως πάθει πολλά ἀπ' τήν κακοκεφαλιά μας. Ἐχουμε προκαλέσει ἀντιλογίες μέ τίς δικές μας πεισματικές ἐμμονές.

Δέν ἔχουμε γίνει στόχος ὕβρεων καί διωγμῶν γιά τό ὄνομα! Οὔτε ἕνα ράπισμα δέν ἔχουμε δεχθῆ γιά τό Χριστό. Κι ἂν κάποια μικρή προσφορά ἢ καί θυσία ἀκόμα ἂν ἔχουμε κάνει γιά τό Χριστό, πάντως δέν φτάσαμε «μέχρις αἵματος». Δέν χύσαμε τό αἷμα μας γιά τήν ἀγάπη Του, ὅπως Ἐκεῖνος ἔχυσε τό Αἷμα Του γιά τήν ἀγάπη μας.

● Ἄν εἴμαστε μαθητές Του, τότε θάχουμε τή σφραγίδα τῆς γνησιότητος. Κι αὐτή δέν εἶναι ἡ θεωρητική πίστις, ἀλλ' ἡ συνέπεια τῆς πίστεως, πού ἐκφράζεται μέ τό: «Εἰ ἐμέ ἐδίωξαν, καί

ὕμᾱς διώξουσι» (Ἰωάν. ιε' 20). Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Εἰ αὐτός μὲν διὰ θλίψεως ἦλθε, σὺ δὲ δι' ἀνέσεως, οὐκέτι τὴν αὐτὴν βαδίξεις ὁδόν, ἣν ἐκεῖνος ἐβάδισεν, ἀλλ' ἑτέραν. Πῶς οὖν ἀκολουθεῖς, μὴ ἀκολουθῶν; Πῶς εἰ μαθητῆς, μὴ τῷ διδασκάλῳ ἐπόμενος;*» (Ε. Π. Ε. 25,252-254). Μετά φρασις: "Ἄν Αὐτός μὲν ἔζησε μέθλιψεις, ἐνῶ σὺ μέ ἀνέσεις, δέν βαδίξεις τόν ἴδιον μ' Αὐτόν δρόμο, ἀλλά διαφορετικό. Πῶς λοιπόν ἀκολουθεῖς τό Χριστό, μὴ ἀκολουθώντας Τον; Πῶς εἶσαι μαθητῆς χωρίς ν' ἀκολουθῆς τό Διδάσκαλο;

● Κάτι ἴσως νά ἔχουμε κάνει ὡς χριστιανοί. Ἄλλ' εὐκολα καί ἀνώδυνα.

Πῶς νά σταθοῦμε δίπλα στούς μάρτυρες; Ἐκεῖνοι βρῆκαν «*μίαν μόνον ὁδόν ζωῆς, τόν ὑπέρ Χριστοῦ θάνατον, ὡσπερ θησαυρούς τάς βασάνους προαρχαζόντες*» (ἀπόστιχο αἰνων Πέμπτης βαρέος ἤχου).

Ἡ δική μας ἀγάπη τό πολύ νά φτάση μέχρι κάποιας ἐλεημοσύνης, κι αὐτῆς μικρῆς. Τό πολύ νά φτάση μέχρι θυσίας μερικῶν κοσμικῶν πραγμάτων.

Κάτι εἶναι κι αὐτό! Ἄλλ' ὄχι «μέχρις αἵματος»! Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Οὐπω θάνατον ὑπέστητε, μέχρι χρημάτων ὑμῖν ἡ ζήμια, μέχρι δόξης, μέχρι τοῦ ἐλαύνεσθαι. Ὁ μέντοι Χριστός ὑπέρ ὑμῶν τό αἷμα ἐξέχεε, ὑμεῖς δέ οὐδέ ὑπέρ ἑαυτῶν. Αὐτός μέχρι θανάτου ἠγωνίσαστο περί τῆς ἀληθείας, πολεμῶν ὑπέρ ὑμῶν· ὑμεῖς δέ οὐδέπω εἰς κινδύνους ἐπέβητε θάνατον ἀπειλοῦντας*» (Ε.Π.Ε. 25,276). Μετά φρασις: Ἄκόμα δέν θανατωθήκατε γιά τό Χριστό. Ἡ θυσία σας φτάνει μέχρι τά χρήματα, μέχρι τή δόξα, μέχρι τήν καταδίωξι. Ὁ Χριστός γιά σᾶς ἔχυσε τό αἷμα Του, ἐνῶ σεῖς οὔτε γιά τούς ἑαυτούς σας. Ὁ Χριστός μέχρι θανάτου ἀγωνίστηκε γιά τήν ἀλήθεια, μαχόμενος γιά σᾶς. Ἐνῶ σεῖς δέν θέσατε τόν ἑαυτό σας σέ κινδύνους, πού ἀπειλοῦν μέ θάνατο.

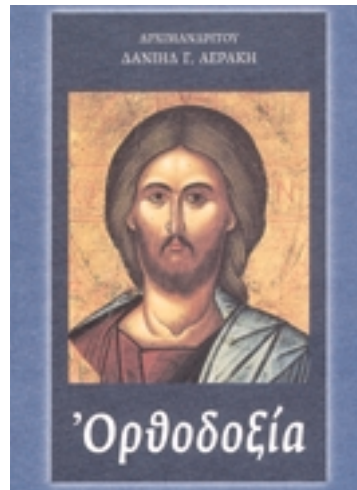
Μᾶς ἀγαπᾶ ὁ Κύριος, γι' αὐτό καί

μᾶς χειραγωγεῖ, καί μᾶς παιδαγωγεῖ, καί μᾶς δοκιμάζει. Ἄλλά πάντοτε εἶναι κοντά μας. Δέν ἐπιτρέπει «πειρασμόν» πάνω ἀπ' τίς δυνάμεις μας. Καί σάν ἔρθη, σπεύδει νά «ποιήσῃ σὺν τῷ πειρασμῷ καί τὴν ἔκβασιν τοῦ δύνασθαι ἡμᾶς ὑπενεγκεῖν» (Α' Κορ. ι' 13).

—*Καί τό νέο ἔτος, Κύριε, ἔχε μας κοντά Σου. Ἐνίσχυε τὴν πάλῃ μας. Δίνε μας δυνάμεις νά μὴ λυγίσουμε. Νά Σέ ἀκολουθοῦμε. Νά Σέ βλέπουμε καί νά παίρνομε θάρρος. «Μεῖνε μαζί μας, Κύριε». «Κέκλικεν ἡ ἡμέρα». Ὅπου νάναι φτάνομε στό τέρμα τῆς ἐπίγειας πορείας. Στό τέρμα Ἐσένα θέλομε νά δοῦμε, σάν Ἀρχή τῆς νέας Ἡμέρας, τῆς ἀτέλειωτης.*

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκης

Νέο βιβλίον
τοῦ ἱεροκλήρουκος π. Δανιὴλ Ἀεράκη

Σκέψεις γύρω ἀπό τό τί εἶναι καί τί δέν εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία, ὅπως παρουσιάστηκαν σέ ὀμιλίες κυρίως κατά τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Σελ. 128. Τιμή: 4 εὐρώ. Γιά παραγγελίες στά τηλέφωνα: 2103212713 καί 2109765440.

Κυριακή Τελώνου - Φαρισαίου - 23 Ιανουρίου

Σάν τούς άλλους...

Άγκάθι παρουσιάζεται... λουλούδι!

Πάντοτε οί άνθρωποι είναι χωρισμένοι σέ δύο παρατάξεις, στούς εὐσεβεῖς καί τούς ἀσεβεῖς, ὅπως λέει ὁ ἀπόστ. Παῦλος στό Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα τῆς πρώτης Κυριακῆς τοῦ Τριωδίου.

• Τήν περίοδο τοῦ Τριωδίου ὁ χωρισμός γίνεται ἐντονώτερος.

• Ὁ πιστός χριστιανός παίρνει τό Τριώδιο καί τό ἐκμεταλλεύεται γιά ἱερό σκοπό. Εὐκαιρία ν' ἀποκτήση τό σπουδαῖο θησαυρό, πού ὀνομάζεται μετάνοια. Γι' αὐτό ψάλλουμε: «Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας, Ζωοδότα...».

Ὁ κοσμικός παίρνει τό Τριώδιο καί τό ρίχνει στό βουρκο αἰσχροῶν παθῶν, ὅπου ἐξαλλοσύνες, καρνάβαλοι, ὄργια πρωτοφανῆ, ξεφαντώματα.

Γιά τό διαχωρισμό αὐτό δέν φταῖνε οἱ χριστιανοί, πού δέν μετέχουν σέ ἀποκρηάτικες ἐκδηλώσεις καί δέν δέχονται νά ρίξουν τό χρυσό νόμισμα στό βουρκο, νά σπιλώσουν τήν ἁγία περίοδο τοῦ Τριωδίου καί νά τήν βεβηλώσουν. Οἱ ἄνθρωποι χωρίζονται, ἀνάλογα μέ τήν ἐκτίμησί τους πρός τήν ἀλήθεια. Δέν χωρίζονται γιά λόγους ρατσισμού.

• Στό Εὐαγγέλιο ὁ Φαρισαῖος ξεχώρισε τόν ἑαυτό του ἀπ' τόν Τελώνη. Ρατσιστικός διαχωρισμός. Ἡ ὑπερηφάνεια εἶχε ὑψώσει τό τεῖχος τοῦ ἐγωισμοῦ, πού δέν ἐπέτρεπε στό Φαρισαῖο,

οὔτε μιά ματιὰ νά ρίξη στόν Τελώνη.

• Τό ὅτι ὑπάρχουν λουλούδια καί ἀγκάθια, εἶναι γεγονός. Ἀκούσατε ὁμως ποτέ τό λουλούδι νά φωνάζη: «Εἶμαι λουλούδι»;

Ὁ χριστιανός, ἄν εἶναι κάτι, δέν τό σαλπίζει, ὅπως ἔκανε ὁ Φαρισαῖος. Ἦ μάλλον ἔκανε κάτι χειρότερο.

Φανταστήτε ἀγκάθι νά ἔχη πινακίδα: «Εἶμαι λουλούδι. Θαυμάστε με»!

Ὁ Φαρισαῖος ἦταν ἀγκάθι, πού ἀγκίλωνε ὄλους μέ τήν ἐγωπάθειά του, εἰδικώτερα τόν Τελώνη, πού τόν μάτωσε μέ τή διαπόμπευσί του. Καί ὁμως ἔβαλε τήν πινακίδα τῆς εὐσεβείας καί αὐτοσυσταίνεται ὡς λουλούδι τοῦ Θεοῦ, λές καί δέν ξέρουμε, τί ἀγκάθι ὑποκρισίας εἶναι. Τελικά χάθηκε ὁ Φαρισαῖος. Ἔτσι μᾶς βεβαιώνει ὁ Κύριος.

• Χάθηκε, διότι νόμιζε πώς εἶναι «μόνος». Μοναδικός ἅγιος ἀνάμεσα σέ τούς ἁμαρτωλούς! Ἐγώ καί κανένας ἄλλος! Μοναδικός σέ καλωσύνες!...

• Χάθηκε, διότι ὄλα τά καλά, πού εἶχε, διαποτίστηκαν ἀπό τό δηλητήριο τῆς ὑπερηφανείας.

• Χάθηκε, διότι ἔστησε δικαστήριο, χωρίς νᾶναι ὁ ἴδιος κριτής. Ἐγινε κριτής τῶν ἄλλων πρὶν ἀπ' τόν κριτή Θεό.

Ἄνεπανάληπτος ὁ ἄνθρωπος

Ξέρετε κυρίως γιατί χάθηκε ὁ Φαρισαῖος; Γιά τή φράσι: «Ὅκ εἰμί ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων» (Λουκ. ιη' 11). Ἡ φράσις αὐτή κρύβει καί ἀλήθεια καί ψέμα. Ἐλεγε ἀλήθεια.

• Δέν ἦταν σάν τούς ἄλλους ἀνθρώ-
πους. Δέν ἦταν ὅμοιος μέ τούς ἄλλους.

Κανένας ἀνθρώπος δέν εἶναι ὅμοιος
μέ ἄλλους ἀπόλυτα. Κάθε ἕνας εἶναι ἀ-
νεπανάληπτος.

Μόνο τρία Πρόσωπα ὑπάρχουν, πού
ἔχουν πλήρη ταυτότητα. Τά Πρόσω-
πα τῆς Θεότητος, τῆς Ἁγίας Τριάδας.

Οἱ ἄνθρωποι διαφέρουν.

• Καθένας ἔχει τά χαρακτηριστικά
του, τά χαρίσματα καί τά ἐλαττώματά
του. Ἄς μή θέλουμε ὅλοι νά ἔχουν τά
δικά μας χαρίσματα καί ἄς μή τούς κα-
τακρίνουμε ἂν δέν μᾶς μοιάζουν.

• Καθένας ἐνεργεῖ κάτω ἀπό διαφο-
ρετικές συνθήκες. Ἐτσι τό ἴδιο ἐλάτ-
τωμα ἢ ἀμαρτία ἔχει ἄλλη βαρύτη-
τα στόν ἕναν, ἄλλη στόν ἄλλον.

Ἄ Θεός, λοιπόν, γνωρίζει, ἂν ὁ καθέ-
νας εἶναι ἐν τάξει. Μπορεῖ νά βάζουμε
ἄριστα στόν ἑαυτό μας καί ὁ Θεός νά
μᾶς μηδενίσει, ὅπως στήν περίπτωσι
τοῦ Φαρισαίου. Καί ἀντίθετα, ἐμεῖς νά
μηδενίζουμε τόν ἑαυτό μας καί ὁ Θεός
νά μᾶς βραβεύει, ὅπως στήν περίπτωσι
τοῦ Τελώνη.

Χειρότερος ἀπ' τούς ἄλλους

Ἐλεγε ἀλήθεια ὁ Φαρισαῖος, ἰσχυρι-
ζόμενος ὅτι δέν εἶναι σάν τούς ἄλλους,
καί γιά ἄλλο λόγο. Ἦσαν καλύτεροι
ἀπ' αὐτόν!

Ναί, κύριε Φαρισαῖε, δέν εἶσαι σάν
τόν Τελώνη, διότι ὁ Τελώνης εἶναι ἀνώ-
τερος ἀπό σένα.

• Ὁ Τελώνης εἶχε συναίσθησι, δέν
εἶχε ψευδαίσθησι. Ἦταν ἀμαρτω-
λός, ἀλλ' εἶχε συναίσθησι καί ζητοῦσε
τό φάρμακο, πού εἶναι τό ἔλεος τοῦ
Θεοῦ. Ὁ Φαρισαῖος εἶχε ψευδαίσθησι.
Τί νά κάνη τό ἔλεος, τό φάρμακο, ἀφοῦ
νομίζει πώς δέν ἔχει ἀρρώστια;

• Φαντασθῆτε δύο ναυαγούς. Ὁ
ἕνας ἔχει ναυαγήσει σέ θάλασσα βά-
θους 100 μέτρων. Ὁ ἄλλος σέ θάλασσα
βάθους 1000 μέτρων.

Τί μέ τοῦτο; Καί οἱ δύο κινδυνεύουν.

Ναί, ἀλλ' ὁ ἕνας ἔχει γιά σωσίβιο ἕνα λε-
πτότατο μπαλόνι, ὁ ἄλλος διαθέτει γε-
ρό σωσίβιο. Πηγαίνει ὁ πρῶτος νά πια-
στῆ ἀπό τό σωσίβιό του, ἀλλά κάποιος
μέ μία καρφίτσα τοῦ τρυπάει τό μπαλό-
νι, ξεφουσκώνει καί βουλιάζει στά 100
μέτρα καί πνίγεται. Ὁ ἄλλος, σταθερά
πιασμένος στό γερό του σωσίβιο, κα-
τευθύνεται καί φτάνει σῶος στήν ἀκτή.

Ποῖός εἶναι καλύτερος; Ἀσφαλῶς ὁ
δεύτερος...

Εἶναι ὁ Τελώνης. Βάθος πολύ τά
ἀμαρτημάτα του. Μά δέν πνίγηκε, διό-
τι πιάστηκε ἀπό τό σωσίβιο, πού
ὀνομάζεται μετάνοια. Ὁ Φαρισαῖος
βρισκόταν σέ μικρότερο βάθος ἀμαρ-
τημάτων. Μά πνίγηκε, διότι πῆγε νά
στηριχθῆ στό φουσκωμένο μπα-
λόνι τῆς ὑπερηφανείας του. Ὁ Σα-
τανᾶς τοῦ τό τρύπησε, τό ξεφουσκωσε.
Χάθηκε ὁ Φαρισαῖος.

Σύγκρισις μέ τόν Ἄνθρωπο!

Ἐλεγε ἀλήθεια ὁ Φαρισαῖος, ἰσχυρι-
ζόμενος ὅτι δέν εἶναι σάν τούς ἄλλους,
διότι ὄντως δέν ἦταν σάν τούς Ἁγίους.

Ἄς μή συγκρίνης τόν ἑαυτό σου μ'
ἐκείνους, πού θεωροῦνται χειρότεροι,
πού τούς θεωρεῖς ἀλῆτες, κοσμικούς,
φεύτες, κλέφτες κ.λπ., λέγοντας:

—Ἐ, ὄχι, δέν εἶμαι σάν κι αὐτούς!

Ἄς συγκρίνης τόν ἑαυτό σου μέ τούς
Ἁγίους, καί τότε θά δῆς νά χαμηλώνης,
νά γίνεσαι νάνος, σκουλήκι, μυρμήγκι,
ἕνα τίποτε μπροστά στούς Ἁγίους. Καί
ξέρεις ποιά σκάλα χρησιμοποίησαν
ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἅγιοι γιά ν' ἀνε-
βουῖν; Τήν ταπεινώσι.

—Δέν εἶμαι σάν τούς ἄλλους!

Ἀλήθεια εἶναι αὐτό, διότι κυρίως δέν
εἶμαι σάν τόν ἕνα καί μοναδικό Ἄνθρω-
πο· Ἐκεῖνον, πού ἔδειξε ὁ Πιλάτος καί
εἶπε: «Ἴδε ὁ Ἄνθρωπος» (Ἰωάν.
ιθ' β). Εἶναι ὁ Θεάνθρωπος.

• Ἄν ὁ κάθε φαρισαῖος, πού ἔχει με-
γάλη ἰδέα γιά τόν ἑαυτό του, δέν ἀντέ-
χει νά συγκριθῆ μ' ἕνα τελώνη, πολύ πε-
ρισσότερο δέν ἀντέχει νά συγκριθῆ μέ

τό Θεάνθρωπο Ίησοῦ Χριστό, πού κατέβηκε ἀπ' τό ὕψος τῆς Θεότητος.

• Ἄν ὁ ἀμαρτωλός μέ τήν ταπείνωσι γίνεται μέγας, πόσο μέγας εἶναι ὁ Ἀναμάρτητος ταπεινούμενος!

Σάν τόν Τελώνη

Ἄλλ' ὅταν ὁ Φαρισαῖος ἰσχυρίζοταν, πώς δέν ἦταν σάν τούς ἄλλους ἀμαρτωλός, καί μάλιστα σάν τόν Τελώνη, δέν ἔλεγε μόνο ἀλήθεια.

Ἔλεγε καί ψέματα.

Γιατί; Διότι εἶχε τό κοινό χαρακτηριστικό ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Δέν θά βροῦμε πουθενά ἀνθρώπους, πού νά μήν ἔχουν ἀμαρτίες.

• Οἱ ἀνθρώποι δέν εἶναι ἀπλῶς ἀμαρτωλοί· εἶναι συναμαρτωλοί.

• Καί αὐτό δέν εἶναι γιά νά παρηγορούμαστε, διότι ἡ ἀμαρτία δέν εἶναι γιά παρηγοριά· εἶναι γιά κλάματα· εἶναι γιά νά συνθροῦμε. Κι ἀκόμα γιά νά συμπαθοῦμε. Στό ἴδιο καζάνι βράζουμε ὅλοι. Στό καζάνι τῶν παθῶν, πού ὑποδαυλίζει ὁ Διάβολος.

Συγκεκριμένα ὁ Φαρισαῖος ἦταν ὁμοιος μέ τούς ἄλλους σ' ἐκεῖνα, πού τούς κατηγοροῦσε.

• Δέν εἶμαι κλέφτης! ἔλεγε. Ἦταν καί παραῆταν. Ὁ Τελώνης ἔκλεβε λεφτά. Αὐτός ἔκλεβε χαρίσματα. Πράγματα, πού εἶναι τοῦ Θεοῦ, τά ἔκανε δικά του.

• Δέν εἶμαι ἄδικος! ἔλεγε. Ἦταν καί παραῆταν. Ὁ Τελώνης χτυποῦσε τούς φτωχοὺς μέ τό μαστίγιο τῆς ἀδικίας. Ἐκεῖνος χτυποῦσε τόν ἀμαρτωλό μέ τό μαστίγιο τοῦ ξευτελισμοῦ.

Καλύτερα νά πάρης τοῦ ἄλλου τήν τσέπη, παρά τήν τιμή καί τήν ὑπόληψι.

Δέν εἶμαι σάν τόν Φαρισαῖο!

Ὁ Φαρισαῖος ἔλεγε: «Οὐκ εἰμί ὡσπερ ὁ τελώνης».

Ὁ ὑποκριτής χριστιανός λέει: «Οὐκ εἰμί ὡσπερ ὁ φαρισαῖος».

Λέγοντας «δέν εἶμαι σάν τό φαρισαῖο», πάλι καί ἀλήθεια καί ψέμα λέω.

• Λέω ἀλήθεια. Πραγματικά δέν εἶμαστε σάν ἐκεῖνον τόν Φαρισαῖο.

Ἐκεῖνος νήστευε δυό μέρες τήν ἑβδομάδα. Πόσοι ἀπό μᾶς τηροῦν τή νηστεία Τετάρτης καί Παρασκευῆς καί τίς λοιπές νηστείες τῆς Ἐκκλησίας;

Ἐκεῖνος ἀπό ὅσα κέρδιζε, τό 1/10 τό ἔδινε ἐλεημοσύνη. Πόσοι χριστιανοί ἐφαρμόζουν ἔστω τό δεκατισμό;

Δέν εἶμαστε σάν τόν Φαρισαῖο. Εἶμαστε πολύ χειρότεροι. Καί τόν ἐγωισμό του ἔχουμε καί τίς ἀρετές του δέν ἔχουμε.

• Λέω καί ψέματα, ὅταν ἰσχυρίζομαι ὅτι δέν εἶμαι σάν τό φαρισαῖο.

Εἶμαστε σάν τό Φαρισαῖο. Ἐκεῖνος ξευτέλιζε τόν Τελώνη καί τούς ἄλλους. Ἐμεῖς δημιουργοῦμε τελῶνες, κλέφτες. Σπρώχνουμε ἀνθρώπους στήν ἀμαρτία.

Κατηγοροῦμε νέους, πού κατάντησαν ἀναρχικοί, καταληψίες, τρομοκράτες, κλέφτες. Ἐμεῖς βγάλαμε τήν περόνη ἀσφαλείας ἀπ' τή χειροβομβίδα τῆς ἀνθρώπινης θηριωδίας. Καί ἡ περόνη ἀσφαλείας εἶναι ἡ πίστις στόν Χριστό.

Ἄφοῦ ξεριζώσαμε ἀπ' τήν καρδιά τῶν νέων τήν πίστι τοῦ Χριστοῦ, ὕστερα τούς κατηγοροῦμε. Καί τί θέλατε νά γίνουν χωρίς Χριστό;

Εἶμαστε σάν τόν Φαρισαῖο, διότι «διυλίζομεν τόν κώνωπα καί καταπίνομεν τήν κάμηλον» (Ματθ. κγ' 24). Τί εἶναι ἓνα παιδί μπροστά σέ 300.000 παιδιά; Καί ὅμως δέν φωνάζουμε γιά τά 300.000 παιδιά, πού ἐκ συστήματος, ἐκ προμελέτης, δολοφονοῦνται κάθε χρόνο στήν Ἑλλάδα μέ τίς ἐκτρώσεις!

Οἱ ἀνθρώποι βάζουν μάσκες, ἴσως γιά νά κρύψουν τό πρόσωπό τους. Ἄσυνειδήτα τό κάνουν.

• Ἐμεῖς ἄς πετάξουμε τίς μάσκες τῆς ὑποκρισίας!

• Ἄς σταθοῦμε μπροστά στόν καθρέφτη, πού λέγεται Ἰησοῦς Χριστός.

• Ἄς δοῦμε τά λάθη καί τά πάθη μας.

• Μέ ταπείνωσι ἄς κραυγᾶσουμε: «Ὁ θεός, ἰλάσθητί μοι τῶ ἀμαρτωλῶ» (Λουκ. ιη' 13).

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Λειτουργικά ΑΤΟΠΗΜΑΤΑ και άτοπύματα!

Η λειτουργική παράδοσις ξεκινάει απ' τήν ἀρχαία Ἐκκλησία, απ' τό ὑπερῶο τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, απ' τήν ἀγιοπνευματική φωτιά τῆς Πεντηκοστῆς, απ' τίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, απ' τίς Ἐπιστολές τοῦ Παύλου, απ' τούς Ἀποστολικούς Πατέρες. Δέν ὑπάρχει λειτουργική παράδοσις χωρίς τά τέσσερα ἐκεῖνα στοιχεῖα τῆς **προσκαρτερήσεως** τῶν πρώτων χριστιανῶν. Κι αὐτά εἶναι: Ἡ ἀποστολική **διδασχῆ** (τό κήρυγμα), ἡ **κοινωνία** τῆς ἀγάπης (τό «ὁμοθυμαδόν»), οἱ **εὐχές** καί προσευχές, καί ἡ **μετάληψις** τῶν φρικτῶν Μυστηρίων. «Ἦσαν προσκαρτεροῦντες τῇ διδασχῆ τῶν ἀποστόλων καί τῇ κοινωνία καί τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου καί ταῖς προσευχαῖς» (Πράξ. β' 42). Κάθε παρέκκλισις απ' τά τέσσερα αὐτά στοιχεῖα τῆς χριστιανικῆς συνάξεως ἀποτελεῖ **φρικτό ἀτόπύμα**.

Ἐρωτᾶται: Ἡ συνάξις ὄχι τῶν πιστῶν γιά προσευχή καί γιά θεία Κοινωνία, ἀλλά δεκάδων δεσποτάδων, πού ντύνονται μέ βαρῦτιμες στολές καί φιγουράρουν μέ τίς ἀντιχριστιανικές μίτρες καί μέ τά ἐξουσιαστικά ἐπίχρυσα ραβδιά (πατερίτσες), δέν ἀποτελεῖ ἐκτροπή ἀπό τή λειτουργική μας παράδοσι;

● Τί εἶναι ἡ ἐκκλησία; Κοσμικό θέατρο; Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὁὐκ ἔστι θέατρον ἡ ἐκκλησία, ἵνα πρὸς τέρψιν ἀκούωμεν. Ὁφελθέντες ἐντεῦθεν ἀπιέναι χροῆ, κερδάναντάς τι πλέον καί μέγα, οὕτως ἀναχωρεῖν δεῖ. Ἐπεὶ μάτην καί εἰκῆ παραγινόμεθα, εἰ πρὸς καιρόν ψυχαγωγηθέντες, οὕτως ἀναχωροῖμεν ἔρημοι καί κενοὶ τῆς ἀπό τῶν λεγομένων ὠφελείας γενόμενοι» (Ε.Π.Ε. 31,644). Μετὰ φρ α σ ι ς : Ἡ ἐκκλησία δέν εἶναι θέατρο, γιά ν' ἀκοῦμε ὅσα λέγονται πρὸς εὐχαρίστησι. Πρέπει νά φεύγουμε απ' τόν ἐκκλησιασμό ὠφελημένοι. Κερδισμένοι μέ μεγάλο κέρδος. Ἄν ἐρχώμαστε γιά νά ψυχαγωγηθοῦμε γιά λίγο καί φεύγουμε χωρίς νάχουμε ἀποκομίσει ὠφέλεια ἀπό ὅσα λέχτηκαν, τότε ἄδικα ἐρχώμαστε.

● Ἐνῶ, λοιπόν, γιά ὅλα αὐτά τά **λειτουργικά παρατράγοῦδα** δέν βλέπουμε διαμαρτυρίες, παρακολουθήσαμε ἕνα καταιγισμό σέ θρησκευτικά ἔντυπα ἐναντίον ἑνός πρεσβυτέρου, τοῦ **π. Κων. Μπέη**.

Ἡ περίπτωση τοῦ εἶναι συγκινητική. Καθηγητής τῆς Νομικῆς, πρ. ὑπουργός, διακονεῖ κατὰ τά τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του τήν Ἐκκλησία ὡς κληρικός.

Τόν χειροτόνησε ὁ σεμνός ἐπίσκοπος π. Μελέτιος, Μητροπολίτης Νικοπόλεως. Δέν ἀποτελεῖ πρότυπο λειτουργικῆς ἀκρίβειας. Ἡ λειτουργία του δέν στοιχεῖ πάντοτε στόν **παραδεδομένο λειτουργικό τρόπο**. Ἐχει καί τίς προσωπικές του **προσθαφαιρέσεις**, ὅπως καί τόσοι ἄλλοι κληρικοί!

Ἄλλως μ' αὐτούς κανεῖς δέν ἀσχολήθηκε. Θρησκευτικά ἔντυπα ἔγραψαν καυστικώτατα σχόλια ἐναντίον τοῦ 76χρονοῦ π. Κ. Μπέη, πού συγκινεῖται περισσότερο απ' τήν **ἱερωσύνη**, παρά απ' τήν **ἐπιστημοσύνη** του. Χαράσσουμε τίς γραμμές αὐτές ὄχι διότι συμφωνοῦμε μέ τόν τρόπο πού λειτουργεῖ, ἀλλά διότι δέν εἶναι ἀρεστή στό Χριστό ἡ κατ' ἐπιλογὴν ἐπίκρισις. Ἄς ἐπιτραπῆ νά ρωτήσουμε:

● Τίς ἀλλοιώσεις στίς **πολυαρχιερατικές** λειτουργίες δέν τίς βλέπουν οἱ ἀδελφοί, πού ἐστίασαν τήν πυροβολική προσοχή τους μόνο σ' ἕνα πρεσβύτερο;

● Τά «**καραγκιοζιλίκια**» στήν εὐχαριστιακή συνάξι μέ τίς ποικιλόμορφες **αὐτοκρατορικές ἀναχρονιστικές ἐμφανίσεις** τῶν δεσποτάδων, μέ τήν τσολαπάτησι

κάθε ἴχνους **ἀπλότητας** καί σεμνότητας, μέ τόν στραγγαλισμό τῆς **κατανύξεως** καί τῆς προσευχητικῆς τάξεως, δέν τά θεωροῦν λειτουργικά ἀτοπήματα;

● Μαγνητοφώνησαν λειτουργία τοῦ π. Κων. Μπέης, καί σημείωσαν διαφοροποιήσεις. Καλῶς ἐπράξαν. Ποτέ ὁμως δέν παρακολούθησαν ἀπό τηλεοράσεως **τό καταχρεούργημα τῆς θ. Λειτουργίας** ἀπό πλειάδα (25, ἀκόμα καί 40) ἀρχιερέων, πού ὑποτίθεται, ὅτι συλλειτουργοῦν καί συμπροσεύχονται!

Τό νά προσθέτῃ ὁ π. Κων. Μπέης ἡ ν' ἀφαιρῆ κάτι, ἀποτελεῖ ἀτόπημα. Τό ν' ἀφαιροῦν ἀρκετοί ἀρχιερεῖς καί ἱερεῖς τίς περισσότερες εὐχές ἢ τό νά «σαλτάρουν» ἀπό τό Εὐαγγέλιο κατ' εὐθείαν στό «Ὅπως ὑπό τοῦ κράτους Σου...», δέν ἀποτελοῦν λειτουργικά ἀτοπήματα;

● Τό νά ἐγκαλοῦν τόν κατά πάντα **σεβάσμιο Μητροπολίτη Μελέτιο**, πρῖν τόν ρωτήσουν, αὐτό δέν ἀποτελεῖ ἀτόπημα; Σέ σχετική ἀπάντησι τοῦ Μητροπ. Νικολέως π. Μελετίου σημειώνεται:

«Προβάλλουν τό ἐρώτημα: *Τί λέγει γι' αὐτό ὁ Μητροπολίτης πού τόν χειροτόνησε; Ἔχω τή γνώμη, ὅτι τό ἐρώτημά τους εἶναι “ρητορικό”. Ἄν ἦταν εἰλικρινές καί πνευματικό, θά ἀκολουθοῦσαν τήν ὁδό τοῦ Χριστοῦ (βλ. Ματθ. ιη' 15-17). Θά ἀπευθύνονταν πρῶτα σέ μένα προσωπικά. Αὐτό ὁμως δέν ἔγινε».*

● Τό **ἱερατικό ἦθος** τοῦ π. Κων. Μπέης φαίνεται ἀπό ὅσα εἶπε γιά τούς κατηγοροῦντες του: «*Εἶμαι ὀρθόδοξος ἱερέας καί τίποτε ἄλλο. Δέχομαι ἐπικρίσεις. Ὅχι γιά ἁμαρτίες μου μόνο, ἀλλά καί γιά ἀπλά λάθη μου. Καί εἶμαι πρόθυμος, νά ἀναλάβω τήν εὐθύνη, γιά νά τά διορθώσω καί νά τά διακηρύξω».*

Γνωρίζετε ἀρχιερεῖς νά μιλάνε ἔτσι γιά χειρότερες λειτουργικές ἀθαιρεσίες;

● Τό νά πῆς κάτι στή γλῶσσα τοῦ λαοῦ (σύμφωνα μέ τό 14ο κεφάλαιο τῆς Α' πρὸς Κορινθίους), εἶναι... ἀντορθόδοξο, καίτοι οἱ **ἱεροὶ Κανόνες** δέν ἔχουν καθιερώσει κάποια **«ἱερό» γλῶσσα**. Στήν περίπτωσι τοῦ π. Κ. Μπέης εἶναι ἀντορθόδοξο καί τό νά πῆς λέξι ἢ αἴτημα σέ πιό ἀρχαία γλῶσσα (ὀμηρικῆ π.χ.)!

Σημειώνει σχετικά ὁ σεμνός καί πολὺγλωσσος ἐπίσκοπος π. Μελέτιος: «*Μέ ἐξέπληξε ἡ ἐναντίον του καταφορά κάποιων ἐλληνομαθῶν (;), γιατί ὁ π. Κων. Μπέης λέει στήν προσευχή του “ἐλέαιρε, ἄναξ”, ἀντί γιά “ἰλάσθητί μοι, ὁ Θεός”! Τάχα σφάλλει καί ὁλος ὁ λαός μας πού λέει “λυτήσου με, Κύριε”, καί ὄχι “ἰλάσθητί μοι”; Κάποιοι ἱερομένιοι καταχρεουργοῦν τήν θ. λειτουργία! Ἀφαιροῦν, ὅποτε θέλουν, ὅ,τι θέλουν. Κι ἄλλοι προσθέτουν “ἵπταμένων” καί «ἐξ οὐρανοῦ ἐπίβλεψον, Παράκλητε ἀγαθέ” καί ἄλλοι ἄλλα. Αὐτά τά καταπίνουμε! Τό “ἐλέαιρε” μᾶς ἔφταιξε!»*

● Ζέρετε πολλούς ἱερεῖς στά 76 τους χρόνια νά διανύουν 900 χιλιόμετρα γιά νά πηγαίνουν, ὅπως ὁ π. Κων. Μπέης, στό πιό ἀπόμακρο χωριό τῆς Μητρ. Πρεβέζης, στήν **Κορυφούλα** τῶν 50 κατοίκων καί ἀφοῦ μόνος σφουγγαρίσῃ τήν ἐκκλησία νά λειτουργῆ, ἔχοντας ἐκκλησίασμα **100%**, ἢ μᾶλλον **200%**;

Ὁ π. Κων. Μπέης ὄχι μόνο συγγινεῖ καί τούς 50 κατοίκους τῆς Κορυφούλας, μιλώντας τους ἀπλά (ὁ σοφός αὐτός νομοδιδάσκαλος) γιά τό Χριστό, ἀλλ' ἐρχονται κι ἄλλοι τόσοι ἀπ' τὰ Ἰωάννινα, καθηγητές καί φοιτητές, γιά νά θαυμάσουν Αὐτόν πού θαύμασε καί ἀκολούθησε ὁ π. Κων. Μπέης, **τόν Ἰησοῦ Χριστό**.

● Ἐπαναλαμβάνουμε, ὅτι δέν εἴμαστε συνήγοροι τοῦ π. Κων. Μπέης. Μᾶς συγγινεῖ ὁμως, ὅτι μιλάει γιά τόν Κύριό μας καί δακρύζει. Καί κάτι ἀκόμα: Ὁ **μισθός** τοῦ ἐφημερίου τῆς Κορυφούλας κατατίθεται ὁλόκληρος κατ' εὐθείαν στό Φιλόπτωχο Ταμεῖο τῆς Μητροπ. Πρεβέζης. Ζητεῖται μμητησί!

Γνωριμία μέ τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ευθύτητα και αγάπη

Β' Κορ. α' 13-14

Όχι δίγλωσσος και διπρόσωπος (στ.13)

Θ Παῦλος ἀποτελοῦσε τό ὑπόδειγμα γιά τούς χριστιανούς καί τῆς Κορίνθου. **Σ** Όσα ἐνεργοῦσε, δέν εἶχαν τήν παραμικρή δολιότητα ἢ σκολιότητα. Παραδομένος στό σχέδιο τοῦ Θεοῦ, ἐνεργοῦσε ἀπλᾶ, ὄχι «διπλᾶ».

Δέν ἦταν διπλωμάτης. Ἡ εὐφυΐα του, δυναμωμένη μάλιστα μέ τό φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἦταν δεδομένη. Ποτέ ὁμως αὐτί ἡ εὐφυΐα δέν ἐγίνε διπλωματία, ὅπως δυστυχῶς γίνεται σέ πολλές περιπτώσεις ἐκκλησιαστικῶν ὑπευθύνων. Θεωρεῖται προσόν ἡ διπλωματία καί ἡ δίγλωσσία, τό νά καταφέρνῃ κάποιος νά τά ἔχῃ καλά μέ ὄλους.

Ὁ Παῦλος ἦταν ὁ ἴδιος, ὅπως τόν ἤθελε ὁ Θεός. Ὁ ἴδιος, καί ὅταν ἔγραφε, καί ὅταν μιλοῦσε. Ἦταν ἀπλοῦς στό ὕφος καί κατανοητός, σαφής καί εὐθύς. Ὅ,τι ἔγραφε, αὐτό καί ἐννοοῦσε. Ἐπειδή ὑπῆρχαν μερικοί, πού ἡ δολιότητά τους ἔβλεπε ἀνειλικρίνεια καί στόν Παῦλο καί ἔλλειψι εὐθύτητας, γι' αὐτό τονίζει στόν ἐπόμενο στίχο: «Οὐ γάρ ἄλλα γράφομεν ὑμῖν, ἀλλ' ἢ ἃ ἀναγινώσκετε ἢ καί ἐπιγινώσκετε, ἐλπίζω δέ ὅτι καί ἕως τέλους ἐπιγνώσεσθε» (στ. 13). Ἀπόδοσις σπίν ἀπλοελληνική: *«Μέ ὅσα σᾶς γράφουμε, δέν ἐννοοῦμε ἄλλα, ἀλλ' αὐτά ἀκριβῶς, πού διαβάζετε ἢ καί παραδέχεσθε. Ἐλπίζω δέ, ὅτι θά παραδέχεσθε ὡς τό τέλος»*.

● Ἀνέφερε τή δική του μαρτυρία, πού ἦταν ἡ συνείδησίς του.

● Ἀνέφερε τή θεϊκή μαρτυρία, πού εἶναι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ.

● Ἀναφέρει καί τρίτη μαρτυρία τῆς γνησιότητας καί ἀπλότητάς του. Εἶναι ἡ δική τους γνώσις καί γνώμη. Ἡ μαρτυρία τῆς Ἐκκλησί-

ας. «Ἄ ἀναγινώσκετε ἢ καί ἐπιγινώσκετε, ἐλπίζω δέ ὅτι καί ἕως τέλους ἐπιγνώσεσθε» (στ. 13). Εἶναι αὐτόνομη σέ σᾶς ἡ στάσις μας.

Ἔσα λέμε, αὐτά καί ἐννοοῦμε.

Ἔσα λέμε, αὐτά καί πράττουμε.

Ἔσα λέμε σέ σᾶς, λέμε καί σέ ὄλους.

● Ἔσα γνωρίζετε καί γνωρίζετε γιά τό πρόσωπό μου καί γιά τήν ἀποστολή μου, αὐτά πιστεύω καί ἐλπίζω, ὅτι θά παραμείνουν ἀναλλοίωτα.

Ἀναγκάζεται νά μιλήσῃ γιά τόν ἑαυτό του, ἀφοῦ οἱ ψευδάδελφοί εἶχαν βάλει σάν στόχο νά κλονίσουν πέρα γιά πέρα τό ἀποστολικό κύρος καί τήν ἀποστολική πατρότητα τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου. Δέν εἶχε δικαίωμα νά προδώσῃ τήν ἀποστολή του. Ἄλλωστε εἶχε τήν ἐλπίδα, στηριγμένη πάντοτε στή χάρι τοῦ Θεοῦ, ὅτι μέχρι τέλους θά παρέμενε σταθερός στό θέλημα τοῦ Κυρίου. «Ἐλπίζω δέ ὅτι καί ἕως τέλους ἐπιγνώσεσθε» (στ. 13).

Εἶναι μεγάλη παράκλησις, ἀλλά καί ἀσφάλεια, τό νά λειτουργῆται τό ἔργο τοῦ Θεοῦ ἀπό πρόσωπα ἄδοξα, χωρίς διπλωματίες, χωρίς ὑπονούμενα, χωρίς ὑπεκφυγές, χωρίς ἀνθρωπαρέσκεια. Διότι «ἀνήρ δίψυχος ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ» (Ἰακ. α' 8).

Ὁ κόσμος ἔχει κουρασθῆ ἀπό τίς διπλωματίες καί τό «Ἐἶπα ξεἶπα». Ἀπό τίς μάσκες καί τά προσωπεῖα. Θέλει εὐθύτητα, εἰλικρίνεια. Τήν ἔβλεπαν τότε οἱ πιστοί στόν Παῦλο. Γι' αὐτό καί τόν πίστευαν. Μακάρι νά τήν βλέπουν καί σήμερα οἱ χριστιανοί στά πρόσωπα ἐκείνων, πού θέλουν νά λένε, ὅτι εἶναι στή θέσι τῶν ἀποστόλων καί τῶν πατέρων!

Ἀμοιβαῖα τά αἰσθήματα (στ. 14)

Εἶχε τή σφραγιδα τῆς γνησιότητας ὁ

Παῦλος. Καί ἀπό τούς πιστούς τῆς Κορίνθου, πού δέν παρασύρθηκαν ἀπό τούς ψευδαδέλφους. Γι' αὐτό καί συνεχίζει: *«Καθώς καί ἐπέγνωτε ἡμᾶς ἀπό μέρους, ὅτι καύχημα ὑμῶν ἐσμεν, καθάπερ καί ὑμεῖς ἡμῶν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ»* (στ. 14). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Καί μᾶς παραδεχθήκατε, τουλάχιστον ἓνα μέρος ἀπό σᾶς, ὅτι εἴμαστε καύχημά σας, ὅπως ἄλλωστε καί σεῖς εἴστε καύχημά μας, γιά τήν ἡμέρα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ»*.

Τί σημαίνει, ὅτι τόν ἀναγνώριζαν *«ἀπό μέρος»*;

- Μία ἐρμηνεία: Ἐνα μέρος (μερικοί) ἀπό τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου τόν ἀναγνώριζαν καί ἦταν γι' αὐτούς *«καύχημα»* ὁ Παῦλος. Αὐτή σπριζεται στό γεγονός, ὅτι οἱ ψευδάδελφοί εἶχαν ἐπιχειρήσει τή διάσπασι τῆς ἐνόπτας, τή δημιουργία σχισμάτων καί τόν κλονισμό τῆς ἐμπιστοσύνης στόν Παῦλο. Παρ' ὅλα αὐτά, παρέμεναν πολλοί πιστοί στό διδάσκαλο καί πατέρα, στόν κήρυκα τοῦ Εὐαγγελίου, στόν Παῦλο.

- Ἄλλη ἐρμηνεία: Ὅλοι σας γνωρίζετε *«ἀπό μέρος»*, ἓνα μέρος ἀπό τή ζωή μας, τίς δοκιμασίες μας, τήν παραμυθία μας, ἀπό τήν ἀγάπη σας. Καί ὅμως! Καί ἀπό αὐτά πού γνωρίζετε, χαίρεστε γιά μᾶς, καί ἐμεῖς χαίρομαστε γιά σᾶς.

- Τρίτη ἐρμηνεία: Ὁ ἓνας γνωρίζει τόν ἄλλον σ' αὐτή τή ζωή *«ἀπό μέρος»*, μερικῶς. Πλήρη γνώσι δέν ἔχουμε. Θά τήν ἀποκτήσουμε τότε, κατά «τήν ἡμέραν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ».

Σύμφωνα μ' αὐτή τήν ἐρμηνεία, τό *«ἀπό μέρος»* τοῦ στίχου 14, θυμίζει τό «ἐκ μέρος» τῆς Α' πρὸς Κορινθίους: *«Ἄρτι γινώσκω ἐκ μέρος, τότε δέ ἐπιγνώσσομαι καθὼς καί ἐπεγνώσθην»* (Α' Κορ. ιγ' 12).

- Ὅ,τι εἴμαστε ἐμεῖς γιά σᾶς, εἴστε καί σεῖς γιά μᾶς! Ἐδῶ θαυμάζουμε γιά μία ἀκόμα φορά τήν ταπεινοφροσύνη τοῦ Παύλου.

Φυσικά δέν ἦταν ἴση καί ὅμοια ἡ παρουσία καί ἡ προσφορά τῶν Κορινθίων μέ τοῦ Παύλου. Οὔτε συγκρίνεται ἡ ἀγάπη τους. Οὔτε ἡ χαρά τους, τό *«καύχημά»* τους. Καί ὅμως ἐπιμένει: *«Καύχημα ὑμῶν ἐσμεν, καθάπερ καί ὑμεῖς ἡμῶν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ»* (στ. 14). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ὅτι δέν μιλάει σάν διδάσκαλος πρὸς μαθητές, ἀλλά σάν μαθητής πρὸς μαθητές: *«Ἄν τοιοῦτοι φανῶμεν, ὁ ἔπαινος ἡμῶν, ὑμῶν ἡ δόξα. Ὡσπερ οὖν καί ὑμῶν εὐδοκιοῦντων ἡμεῖς ἀγαλλόμεθα καί σκιρτῶμεν καί*

στεφανούμεθα. Πάλιν κἀνταῦθα πολύ τό τῆς ταπεινοφροσύνης αὐτοῦ, δι' ὃν εἶρηκεν ἐπιδείκνυται. Οὐ γάρ ὡς διδάσκαλος μαθηταῖς, ἀλλ' ὡς μαθητής μαθηταῖς ὁμοίως διαλεγόμενος, οὕτως ἐξισάζει τόν λόγον» (Ε.Π.Ε. 19,86). Μετάφρασις: Ἄν φανοῦμε τέτοιοι, ὁ ἔπαινος εἶναι δικός μας, ἐνῶ ἡ δόξα δική σας. Ὅπως πάλι βέβαια, καί ὅταν εὐδοκιμῆτε σεῖς, ἐμεῖς γεμίζουμε ἀπό ἀγαλλίασι καί σκιρτᾶμε ἀπό χαρά καί στεφανωνόμαστε. Πάλι καί ἐδῶ δείχνει, μέ ὅσα εἶπε, σέ μεγάλο βαθμό τήν ταπεινοφροσύνη του. Γιατί δέν συνομιλεῖ σάν δάσκαλος μέ τούς μαθητές, ἀλλά σάν μαθητής μέ ἰσοτίμους μαθητές, ἐξισώνοντάς τους ἔτσι μέ τό λόγο.

- Τήν τελεία ἀγάπη θά τήν αισθανθοῦν καί οἱ δύο, καί ὁ Παῦλος καί οἱ μαθητές του, τήν ἡμέρα τῆς ἐπιφανείας τοῦ Χριστοῦ, στή δόξα τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. *«Ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ»* (στ. 14).

Τώρα, σέ τούτη τή ζωή, πολλές οἱ σκιές, πολλά τά παθήματα, πολλά τά ἐμπόδια, ἀκόμα καί τά σκάνδαλα. Τότε, γιά τούς πιστούς, ὅλα θά ξεκαθαρισθοῦν καί θά λαμπρυνθοῦν. Μεγάλη χαρά γιά τόν Παῦλο θά εἶναι ἡ παρουσία τῶν χριστιανῶν στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν τῶν χριστιανῶν, πού ἔμειναν πιστοί καί ὑπάκουοι. Ἄλλά πολύ μεγαλύτερη ἡ χαρά τῶν χριστιανῶν, πού θ' ἀξιοθοῦν νά βλέπουν τή λάμπη τοῦ Παύλου τότε.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἔλεγε, ὅτι ἓνας ἀπό τούς λόγους, πού ἐπιθυμεῖ σύντομα νά βρεθῆ στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἦταν καί γιά νά δῆ τό πρόσωπο τοῦ Παύλου! Ἐξηγώντας δέ τό *«Ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ»*, λέει: *«Μή τά παρόντα εἶπτε, τουτέστι, τά ὄνειδι, τας λοιδορίας, τά σκώμματα τά παρὰ τῶν πολλῶν. Οὐδέν γάρ μέγα τά ἐνταῦθα, οὔτε τά χρηστά οὔτε τά λυπηρά, οὐ τά σκώμματα, οὐ τά ἐγκώμια, ἀλλ' ἀναμνήσθητέ μοι τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς φοβερᾶς καί φρικώδους, ἐν ἧ πάντα ἀνακεκαλυμμένα»* (Ε.Π.Ε. 19,88). Μετάφρασις: Μή μοῦ πῆτε - λέει ὁ Παῦλος- γιά τά παρόντα, δηλαδή, τούς ὄνειδισμούς, τίς κακολογίες, τίς κοροϊδεῖες τῶν πολλῶν. Ἐδῶ κανένα δέν εἶναι μεγάλο, οὔτε τά καλά, οὔτε τά λυπηρά, οὔτε οἱ κλευσμοί, οὔτε οἱ ἔπαινοι ἐκ μέρος τῶν ἀνθρώπων. Ἄς θυμηθῆτε, παρακαλῶ, τήν ἡμέρα ἐκείνη τή φοβερή καί φρικώδη, ὅπου ὅλα θά εἶναι φανερωμένα.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Οἱ Ἅγιοι καὶ ὁ κόσμος

Ποῖός κόσμος μπορεί νά συγκριθῆ μέ τίς ὑπέροχες μορφές τῶν ἁγίων τῆς πίστεως; Ἄλλά καί ποιά θέλητρα ἢ ἀγαθά τοῦ κόσμου θά μπορούσαν ν' ἀποσπάσουν τέτοιες γενναίες ψυχές ἀπ' τήν πίστι καί τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ; Γι' αὐτό λέει ὁ ἀπ. Παῦλος: «Τῶν ἁγίων οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος» (Ἐβρ. ια' 38). Ἄσ δοῦμε τή σύγκρισι μέ τρεῖς ζυγαριές:

• Ἡ πρώτη:

Τί ζυγίζει περισσότερο γιά τούς ἁγίους; Ὁ κόσμος ἢ ὁ Θεός;

Ὁ Χριστός διατύπωσε ἐκεῖνο τό συγκλονιστικό ἐρώτημα: «Τί ὠφελήσει ἄνθρωπον ἔαν κερδήσῃ τόν κόσμον ὄλον, καί ζημιωθῆ τήν ψυχὴν αὐτοῦ;» (Μάρκ. η' 36). Οἱ ἅγιοι ἀπαντοῦν μέ τή ζωή καί τή θυσία τους:

—*Γιά μᾶς τίποτε δέν εἶναι ὄλος ὁ κόσμος. «Δέν εἶναι ἄξιος ὁ κόσμος». Δέν τό «ρισκάρουμε»! Νά κερδίσουμε τόν κόσμο καί νά χάσουμε τό Θεό; Ὁχι! Ποτέ!*

Ἄνάμεσά τους κι ὁ ἴδιος ὁ ἀπ. Παῦλος: «Τά πάντα ἠγοῦμαι σκύβαλα εἶναι, ἵνα Χριστόν κερδήσω» (Φιλιπ. γ' 8).

• Ἡ δεύτερη:

Τί ἀξίζει περισσότερο; Ἐνας ἅγιος ἢ ὄλος κόσμος;

Ἄν ἀπ' τή μιά μεριά τῆς ζυγαριᾶς (μέ τίς δύο πλάστιγγες) βάλῃς ὄλα τά πλούτη, ὄλα τά μεγαλεῖα, ὄλες τίς ὁμορφιές τοῦ κόσμου, ὄλα τά ἄστρα, ὄλο τό σύμπαν, κι ἀπ' τήν ἄλλη ἕναν ἄνθρωπο τῆς πίστεως, ἢ ζυγαριά θά γείρῃ πρός τόν ἅγιο! Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Κᾶν τόν κόσμον ἀντιστήσῃς ὄλον, ἐκεῖνους εὐρίσκω καθέλκοντας τόν ζυγόν καί τιμιωτέρους ὄντας*» (Ε.Π.Ε. 25,226). Μετά φρασις: Κι ἂν ἀκόμα ὄλο τόν κόσμο παραβάλῃς μέ τούς ἁγίους, θά δῆς, ὅτι ἢ ζυγα-

ριά θά κλείνῃ πρός τό μέρος τους, διότι εἶναι τιμιώτεροι ὄλου τοῦ κόσμου.

• Ἡ τρίτη:

Ὁ κόσμος εἶναι ἄξιος νά ἔχῃ ἁγίους; Σ' ἕνα κόσμο ἀπιστίας καί βρωμιάς τί ἄξια ἔχει ὁ καθαρός, πού θέλει νά ὑπερίπταται τῆς ὕλης;

Κάποτε παραπονούμαστε, γιατί δέν ἔχουμε ἁγίους κληρικούς, τίμιους ἄρχοντες, συνετούς κυβερνήτες. Τό ἀξίζουμε; «Ἁγίων κληρικῶν καί τιμίων ἀρχόντων οὐκ ἔστιν ἄξιος ὁ κόσμος». Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ὡσπερ μυριοὶ σταθμοὶ ἀχύρου καί χορτοῦ δέκα μαργαριτῶν οὐκ ἂν εἶεν ἀντάξιοι, οὕτως οὐδέ ἐκεῖνοι*» (Ε.Π.Ε. 25,226). Μετά φρασις: Ὅπως πολύ βάρος ἀπό ἄχυρο καί χορτάρι δέν μπορούν νά συγκριθοῦν μέ δέκα μαργαριτάρια, ἔτσι δέν μπορούν νά συγκριθοῦν οἱ ἅγιοι (μ' ὄλο τόν κόσμο).

—*Κύριε, λιγοστεύουν οἱ Ἅγιοι, οἱ ἀφιερωμένοι στό ἅγιο θέλημά Σου. Κάνε μας ἄξιους νάχουμε καί σήμερα Ἅγίους, κάθε ἡλικίας καί κάθε κοινωνικῆς τάξεως. Καί στή δική μας τήν καρδιά κάνε νά ζυγίξῃ ἡ ἀγιότητα πύο πολύ ἀπό ὄλα τά μεγαλεῖα τοῦ κόσμου.*

Ἰδιωτικές ἀγιοκατατάξεις!

Πῆ ιστορία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι γεμάτη ἀπό ἁγίους. Δ'ν εἶναι φτωχεῖά σέ ἁγίους ἢ Ἐκκλησία, ὥστε νά σπεύδουμε ν' ἀγιοποιοῦμε μόνοι μας ἕνα πρόσωπο, πού ἔζησε ἐνάρετα. Δέν εἶναι ἐτοιμόρροπο σπίτι ἢ Ἐκκλησία, πού πρέπει νά τό ὑποστηλώσουμε μέ τήν **ἐσπευσμένη ἀγιοποίησι** ἑνός προσώπου, πού τό ζήσαμε ἐμεῖς καί τό θαυμάσαμε.

Ἅγιοι στόν Οὐρανό εἶναι πολλοί. Δέν εἶναι δυνατόν «ἀριθμῆσαι» (Ἀποκ. ζ' 9). Τό Ἅγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας δέν ταυτί-

ζεται πλήρως μέ τό Ἄγιολόγιο τοῦ Οὐρανοῦ. Πολλοί τῶν Ἁγίων τοῦ οὐρανοῦ ἔχουν ἀγιοποιηθῆ καί ἀπό τήν ἐπί γῆς Ἐκκλησίας, ὄχι ὁμως ὅλοι.

Ὅπως εἶναι ἀμαρτία ν' ἀμφισβητοῦμε Ἁγίους, πού τά ἱστορικά του στοιχεῖα ὠδήγησαν τήν Ἐκκλησία στήν ἀγιοκατάταξι τους, ἔτσι εἶναι ἀμαρτία ν' ἀγιοκατατάσσουμε **μόνοι μας** κεκοιμημένους πατέρες ἢ ἀδελφούς, πρίν ἀκόμα ἀποφανθῆ ἡ Ἐκκλησία. Καί μάλιστα ὅταν πρόκηται γιά πρόσωπα, πού ἡ μοναδική μαρτυρία γιά τήν ὑπόστασί τους εἶναι κάποια **ὄνειρα**, ἢ γιά πρόσωπα πού **πρόσφατα** ἐκοιμήθησαν.

- Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει, ὅτι ὑπάρχουν «ἅγιοι», πού ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους νομίζονται ἅγιοι. «*Εἰσί ἅγιοι καί ἄμωμοι, ἀλλ' ἀνθρώποις οὕτω νομιζόμενοι*» (Ε.Π.Ε. 20,424).

- Ὑπάρχουν πολλοί κίνδυνοι στίς λεγόμενες **ὑποκειμενικές** ἀγιοκατατάξεις.

- Σπεύδουμε καί ἀγιοποιοῦμε συνήθως **μοναχούς** καί ἱερομονάχους. Φυσικά ἡ **ἀγιοσύνη** κρύβεται καί μέσα στήν **ἱερωσύνη**. Ἀλλά κρύβεται σάν πολύτιμο διαμάντι καί μέσα στόν κόσμο. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος γιά τήν ὑπερτίμησι τῶν μοναχῶν καί τήν ὑποτίμησι ἀπλῶν

ἀδελφῶν: «*Μή πρός τοὺς ἐν ὄρει μόνο καθημένους ὦμεν σπουδαῖοι. Ἁγιοί μὲν ἐκεῖνοι καί βίῳ καί πίστει, ἅγιοι δέ καί οὗτοι τῇ πίστει, πολλοί δέ καί τῷ βίῳ. Μή, ἐάν ἴδωμεν μοναχόν εἰς φυλακῆν, τότε εἰσέλθωμεν, ἐάν δέ κοσμικόν, μή εἰσέλθωμεν. Ἁγίος ἐστί καί οὗτος καί ἀδελφός*» (Ε.Π.Ε. 24,462). Μετά φρασις: Ἄς μὴν ἐνδιαφερώμαστε μόνο γιά τοὺς μοναχοὺς. Ἁγιοί κι αὐτοί καί ὡς πρός τήν πίστι καί ὡς πρός τή ζωή, ἀλλά ἅγιοι καί οἱ χριστιανοί τοῦ κόσμου ὡς πρός τήν πίστι, πολλοί δέ καί ὡς πρός τό βίο. Γιατί, δηλαδή, ὅταν μάθουμε ὅτι μοναχός εἶναι γιά τό Χριστό φυλακισμένος, τόν ἐπισκεπτόμαστε, ἐνῶ ἕνα ἀπλό χριστιανό δέν τόν ἐπισκεπτόμαστε; Καί αὐτός εἶναι ἅγιος καί ἀδελφός.

- Ἐκδίδονται τόν τελευταῖο καιρό **ἀκολουθίες** γιά «ἁγίους», πού ἡ Ἐκκλησία ἀκόμα δέν ἔχει ἀποφανθῆ. Τό ἐπιχείρημα, ὅτι προηγείται ἡ συνείδησις τοῦ λαοῦ, δέν ἐπιτρέπει νά ζωγραφίζονται μέ φωτοστέφανο πρόσωπα, πού πρόσφατα ἀναχώρησαν ἀπ' τή γῆ, οὔτε νά συντάσσονται ἀκολουθίες.

Δέν μειώνεται ἡ ἀξία τους, ἄν περιμένουμε σχετική **Συνοδική «διαγνώμη»**. Ἀκόμα καί γιά **μάρτυρες**, πού τό ὑπέρ Χριστοῦ ἐκούσιο μαρτύριό τους εἶναι ὀπωσδήποτε **εἰσιτήριο** γιά τή βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἀκόμα καί γι' αὐτούς μόνο ἡ **ἐπίσημη** ἀγιοκατάταξι τους παρέχει τή δυνατότητα νά ἐνταχτοῦν στά Μηναια καί νά ὑμνολογοῦνται μέ ἀκολουθία.

- Σέ πολλοὺς ναοὺς βλέπεις εἰκονογραφημένους ἁγίους, πού δέν ἔχουν ἀνακηρυχθῆ ἀπό τήν Ἐκκλησία!

- Σεμνοί κι ἐνάρετοι ἦσαν π.χ. ὁ π. Πορφύριος κι ὁ π. Παῖσιος. Ποῖος ἔδωσε ὁμως σέ μερικά μοναστήρια τό δικαίωμα νά τοὺς εἰκονογραφοῦν στό καθολικό; Σεμνός ἦταν ὁ π. Φιλόθεος Ζερβάκος. Ποῖος ὁμως ἔδωσε τό δικαίωμα νά κυκλοφοροῦν εἰκόνες του μέ φωτοστέφανο καί μέ τήν ἐνδειξι «*Ὁ ὅσιος Φιλόθεος*»;

Μή σπεύδουμε. Ὑπάρχει καί... ἡ Ἐκκλησία!

ΙΩΑΝΝΗΣ Ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης Ὁ Βαπτιστής»

Ἑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἑτήσια συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Γιά τόν κ. Ν. Παπαχρήστο

Στό τεύχος τοῦ Ὀκτωβρ. 2009 τοῦ «Βαπτιστοῦ» (σελ. 160) ἀναφέρθηκε καί τό ὄνομα τοῦ δημοσιογράφου κ. Νικ. Παπαχρήστου μεταξύ τῶν ὑποστηρικτῶν τοῦ κ. Παντελεήμονος Μπεζενίτη.

Ὁ κ. Παπαχρήστου μέ ἐπιστολή του στό περιοδικό μας διαμαρτύρεται, λέγοντας: «*Ἡ ἐπαγγελματική /δημοσιογραφική καί ἡ προσωπική μου πορεία οὐδέποτε ταυτίστηκε ἢ ταυτίζεται μέ τόν Παντελεήμονα Μπεζενίτη, πρῶην Μητροπολίτη Ἀττικῆς*».

Εὐχαρίστως δημοσιεύουμε τήν ἀναφορά του αὐτή εἰς διόρθωσιν τοῦ προαναφερθέντος δημοσιευματός μας.

Ἐκοιμήθησαν ἐν Κυρίῳ

Ἦ ὄν τελευταῖο καιρό ἐφυγαν γιά τήν οὐράνια καί μόνιμη πατρίδα τέσσερις ἐκλεκτές ψυχές. Οἱ δύο εἶναι κληρικοί, πού τώρα προσεδρεύουν στό ἅγιο θυσιαστήριο. Οἱ ἄλλοι δύο εἶναι λαϊκοί, μέλη τίμια κι αὐτοί τῆς Ἐκκλησίας καί συνεργοί στό ἔργο τοῦ Συλλόγου μας, ἕνας ἄνδρας καί μιὰ γυναίκα.

Ἐλάχιστο φόρο τιμῆς εἶναι οἱ λίγες γραμμές, πού χαράσσονται ἐδῶ.

Ἀσκητής ἐφάμιλλος τῶν παλαιῶν † ἀρχιμ. Εὐσέβιος Βίττης

Δέν εἶχε πολλές ἐπαφές μέ τόν κόσμο, καίτοι ἦταν κοσμογυρισμένος. Σπουδαῖος θεολόγος, ἀλλ' ἤθελε νά κρύβεται.

Ἐκίνησε ἀπ' τήν Πτολεμαῖδα, τήν πατρίδα του, ὅπου γνώρισε τό Εὐαγγέλιο ἀπό τήν προσπάθεια τῆς ἀδελφότητος «Ζωή». Ἀφιερώθηκε στό ἔργο τοῦ Κυρίου.

Γιά πολλές δεκαετίες ἔζησε ἀσκητικά στή Φαῖά Πέτρα τοῦ Σιδηροκάστρου. Τά γραπτά του ἀγιοπνευματικά. Ἐγραψε καί γιά τίς πνευματικές «*Ἀναβάσεις*». Καί τώρα ὁ Κύριος «*εἰς τοὺς οὐρανοὺς αὐτόν ἀνήγαγεν*». Ἄνέβηκε ψηλά, ἐκεῖ, πού κάθε ταπεινός καί πρᾶος, κάθε σεμνός καί ὀσιος, κάθε ὁμολογητής καί δίκαιος, ἀνεβαίνει.

Ἱεραποστολικός πρεσβύτερος † ἱερέυς Βασίλειος Ἡλιάκης

Σέ ἡλικία 56 ἐτῶν ἀνεχώρησε γιά τή βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ὁ σεμνός καί ζωντανός κληρικός π. Βασίλειος Ἡλιάκης.

Ἀπό τίς Πέτρες τοῦ Ἀμυνταίου (Φλωρίνης). Ἀπό μικρό παιδί γνωρίστηκε μέ τόν ἐπίσκοπο Φλωρίνης π. Αὐγουστῖνο, πού χειροτόνησε σέ σχετικῶς μεγάλη ἡλικία τόν εὐλαβῆ πατέρα του Θεόδωρο.

Ὡς νεαρός φοιτητής τῆς Θεολογίας ὁ Βασίλειος συνδέθηκε στήν Ἀθήνα μέ τόν ἐνάρετο καί διακριτικό πνευματικό π. Ἐπιφάνιο Θεοδωρόπουλο. Πολύ τόν ἀγαποῦσε ὁ π. Ἐπιφάνιος καί δέν τόν ξεχώριζε ἀπ' τά ἀφιερωμένα πνευματικά του τέκνα, κι ὅταν ὁ Βασίλειος νυμφεύτηκε.

- Τίμιος ὡς οικογενειάρχης.
- Ἱεροπρεπής ὡς κληρικός.
- Ἐπιμελής ὡς λειτουργός τοῦ λόγου.
- Πολύτεκνος ὡς πατέρας.
- Ἀγαπητός στήν ἐνορία τῆς «Παναγίτσας» Παλ. Φαλήρου, ὅπου ἐπί δεκαετίες διακόνησε.

Δοκιμασμένος στό καμίνι τοῦ πόνου. Πάντοτε ὁμως γαλήνιος, παρ' ὅλες τίς φοβερές περιπέτειες τῆς υἱείας του.

Συναυτήθηκε τώρα μέ τό διδάσκαλο καί πνευματικό του. Φανταζόμαστε τήν ἀνεκλάλητη χαρά τοῦ π. Ἐπιφανίου, πού ὑποδέχτηκε στόν Οὐρανό τόν πνευματικό του υἱό, τόν π. Βασίλειο!

Ζηλωτής καλῶν ἔργων † Κυριάκος Μαυρόπουλος

Ἄπλως χριστιανός ὁ μακαριστός Κυριάκος. Μέλος τοῦ Συλλόγου μας. Γνώρισε τό Χριστό ἀπό τά κηρύγματα. Θέλησε νά δώση στήν οικογένειά του χριστιανική ἀνατροφή.

Διακόνησε γιά πολλά χρόνια ὡς ἐπίτροπος στόν ἱ. Ν. Ἐσταυρωμένου Αἰγάλεω.

Χαρακτηριστικό του ὁ ζήλος γιά διανομή χριστιανικῶν βιβλίων καί φυλλαδίων. Ποθοῦσε τήν ἐξάπλωσι τῆς Ἀλήθειας.

Τόν κάλεσε ὁ Κύριος, καί γιά ν' ἀναπαυτῆ ἀπ' τόν πολυετή κόπο καί πόνο του.

Τό ἐπάγγελμά της; Θεοσέβεια
† Γεωργία Θ. Μπότζιου

Ἀναχώρησε γιά τόν Οὐρανό στίς 19 Δεκεμβρίου 2009. Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία ἐψάλη στίς 21 Δεκεμβρίου στόν ἱ. Ναό Εὐαγγελισμοῦ τοῦ Αἰγάλεω. Δημοσιεύουμε τή σύντομη προσλαλιά τοῦ πατρός Δαυίλ Ἀεράκη:

Ἀνάπαυσις! Ἀνάγκη γιά κάθε ἄνθρωπο. Ἰδιαίτερα γιά κάθε κουρασμένο.

- Ἡ μακαριστή ἀδελφή μας Γεωργία δέν ἦταν κανένα πρόσωπο σημαντικό ὡς πρὸς τή **μόρφωσι**. Θέλησε ὅμως νά δώσῃ στίς τρεῖς θυγατέρες της τήν ἀληθινή μόρφωσι. Νά μορφωθοῦν κατὰ Θεόν.

- Δέν ἦταν πρόσωπο μέ **πλοῦτο** ὑλικό. Ξεκίνησε φτωχικά ἀπ' τὰ χωριά τῆς Ἠπείρου καί ἤρθε ἐδῶ. Γρήγορα τήν ἀξίωσε ὁ Θεός νά γνωρίσῃ τόν ἀληθινό πλοῦτο. Βρῆκε τό θησαυρό τῆς πίστεως.

- Δέν ἦταν σπουδαία σέ **θεολογικές** γνώσεις. Ἀλλά συνειδητοποίησε τήν ἀξία τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Καί ἦταν «ἐξ ὀρθρου βαθέος», πρῶτ-πρῶτ, σ' αὐτήν ἐδῶ τήν ἐκκλησία, προτοῦ νά χτυπήσῃ ἡ καμπάνα.

- Δέν ἦταν **γραμματισμένη**. Ἀλλά ποθοῦσε κάθε μέρα νά μελετᾶ τό λόγο τοῦ Θεοῦ. Καί πρό παντός μέ χαρά παρακολουθοῦσε τήν πρώτη θυγατέρα της (θεολόγο) νά ἐργάζεται στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας.

- Δέν εἶχε πλοῦσιο **σπίτι**. Ἄλλ' ἀξιώθηκε νά δῆ τίς δυό ἀπ' τίς κόρες της νά κάνουν εὐλογημένο σπίτι, ὠραίες οικογένειες, μέ δυό τίμιους γαμπρούς. Κι ἀκόμα, τό σπίτι της γιά πολλά χρόνια φιλοξενοῦσε τόν **Ἀγιογραφικό** κύκλο τῆς περιοχῆς.

- Δέν ἦταν **σπουδαία** κατὰ κόσμον. Ἀλλά ζοῦσε μέ πίστι γιά τόν ἀληθινό κόσμο, γιά τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Μαζί μέ τόν ἀξέχαστο σύζυγό της, τόν γνωστό σέ ὅλους κύρ-Θωμά, ἦσαν ἀδιάκοπα στό κήρυγμα καί στή θ. Λειτουργία.

Ἐκεῖνος ἔφυγε ωρύτερα. Τήν περίμενε. Ξανασυναντήθηκαν προχθές τό Σάβ-

βατο, γιά νά παρακολουθήσουν τή λειτουργία τοῦ Οὐρανοῦ.

Σέ εὐχαριστοῦμε, κυρά-Γεωργία γιά ὅσα μέ τήν **ἀπλότητά** σου ἔκανες. Τώρα εἶσαι μακάρια, ἀφοῦ μακάριοι εἶναι ὅλοι οἱ «νεκροί οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες».

Καλή ἀνάπαυσι. Καλή συνάντησι.

Παρουσία καί παρρησία

Ἡρωτόγνωρο τό γεγονός. Ὁ Ἄρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν στό Ὑπουργικό Συμβούλιο! Δέν ἔχει ξανασυμβῆ. Πολλοί τό θεωροῦν ὡς ἐπικοινωνιακή ἐπιτυχία τοῦ νέου Πρωθυπουργοῦ **κ. Γεωργ. Παπανδρέου**. Γεγονός πάντως εἶναι, ὅτι προσφέρθηκε στόν Μακαριώτατο **κ. Ἰερώνυμο** μοναδική εὐκαιρία: Νά ἔχῃ μπροστά του ὅλη τήν Κυβέρνησι καί τήν ἄνεσι νά πῆ ὅσα ἤθελε.

Βέβαια, φάνηκε νά ὑπάρχῃ εἰδικό θέμα: Τό **κοινωνικό ἔργο**, πού ἀπό κοινοῦ μποροῦν νά προσφέρουν πρὸς ὄφελος τοῦ λαοῦ τό Κράτος καί ἡ Ἐκκλησία. Πιό ἐξειδικευμένα ἢ συζήτησις ἀφοροῦσε στή μέριμνα ὄχι μόνο τῶν Ἑλλήνων καί τῶν Ὀρθοδόξων, ἀλλά καί τῶν λοιπῶν, πού διαβιοῦν στή χώρα μας, νομίμως ἢ παρανόμως.

- Ὁραία τὰ λόγια, πού ἀπηύθυνε ὁ Μακαριώτατος στό Ὑπουργικό Συμβούλιο, ἰδίως γιά τὰ **μοναχικά** άτομα, γιά τή μάστιγα τῶν **ναρκωτικῶν**, γιά τήν ἀγάπη καί **φροντίδα** τῆς Ἐκκλησίας στή ποικίλα **φιλανθρωπικά** τῆς ἰδρύματα.

- Ἐχομε ὅμως τήν ἐντύπωσι, ὅτι μποροῦσε ν' «ἀρπάξῃ» τήν εὐκαιρία ὁ Μακαριώτατος, γιά νά προβάλλῃ τὰ πιό οὐσιώδη θέματα.

- Πότε θά ξαναδῆ ὅλους τούς ὑπουργούς μαζί, καί μάλιστα μέ ἀπ' εὐθείας τηλεοπτική σύνδεσι; Τό συγκεκριμένο Ὑπουργικό Συμβούλιο εἶχε ὡς κύριο θέμα τό νοσοσχέδιο γιά τήν παροχή τῆς **Ἑλληνικῆς ἰθαγένειας** σέ ἀλλοδαπούς, πού διαμένουν πάνω ἀπό πέντε χρόνια στήν Ἑλλάδα ἢ σέ παιδιά ἀλλοδαπῶν, πού γεννήθηκαν στήν Ἑλλάδα.

• Δέν θά ἔπρεπε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος νά ὑποστηρίξει εὐθαρσῶς τό δικαίωμα τῆς ζῆς καί στά... ἑλληνόπουλα;

Τό ἴδιο κράτος, πού ἀνοίγει τήν ἀγκάλη νά φιλοξενήσῃ παιδιά ἀλλοδαπῶν, ἔχει νομοθετήσῃ τήν **ἀγρία ἔξωσι** ἀπό τήν Ἑλλάδα, κι ὄχι μόνο, τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος!

Τό Ἑλληνικό κράτος εἶναι **παιδοκτόνο γιά τά ἑλληνόπουλα**, μέ τό νόμο ὑπέρ τῶν **ἐκτρώσεων**, καί φιλόξενο γιά τά παιδιά τῶν ἀλλοδαπῶν!

Πότε θά ξαναβρῆ τέτοια εὐκαιρία ὁ Ἀρχιεπίσκοπος νά φωνάξῃ στό Κράτος: **«Ὅχι ἄλλο αἷμα ἑλληνικό! Κλείστε τά σφαγεῖα τοῦ Ἡρώδη! Καταργήστε τόν ἐθνοκτόνο νόμο τῶν ἐκτρώσεων»;**

• Καί ἄλλο μεγάλο θέμα μποροῦσε, ἔστω καί δι' ὀλίγων, νά θίξῃ ὁ Μακαριώτατος: Τό θέμα τῆς **Παιδείας**.

Οἱ ἀθεϊστικές μειονοψηφίες στόν τόπο μας ἔχουν ἐπιβάλλει τίς ἀπόψεις τους.

Ἐπειδή τό παιδί κάποιου ἀθέου δέν θέλει νά μετέχῃ στή σχολική προσευχή ἢ στό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, θά τρέμῃ ὁ διευθυντής τοῦ σχολείου καί οἱ καθηγητές νά προβάλλουν τήν **ἑλληνορθόδοξο ἀγωγή**, πού προβλέπει καί ἐπιτάσσει τό Ἑλληνικό Σύνταγμα!

• Ὁ Μακαριώτατος ὀπισθόποτε αἰφνιδιάστηκε ἀπ' τήν τιμητική γι' αὐτόν πρόσκλησι στό Ὑπουργ. Συμβούλιο. Μακάρι νά μή κρύβεται δόλος ἀπό πλευρᾶς τοῦ Κράτους! Ἀντιεκκλησιαστικοί καί ἀντιοικογενειακοί νόμοι ἐτοιμάζονται...

Ἡ τόλμη τοῦ βούρκου!

Ἡ ἐφημερίδα «Ἐλευθεροτυπία» εἶναι πρωτοπόρος σέ κάθε **ἀμοραλιστικό** ἀνοιγμα. Τή φορά αὐτή σέ κύριο ἄρθρο της (19 Δεκ. 2009), μέ τίτλο «Θέλει τόλμη» διαμαρτύρεται, διότι δέν ἔχει θεσμοθετηθῆ ἀκόμα ὁ **γάμος τῶν... ὁμοφυλοφίλων!**

Θεωρεῖ, ὅτι τό «**Σύμφωνο Συμβίωσης**» (ἀνήτικο γιά τούς χριστιανούς) ὑπῆρξε ἄτολμο, ἀφοῦ δέν ἐπέξέτεινε τήν ἰσχύ του καί στούς ἀνώμαλους, πού ὀργιάζουν παρά φύσιν! Ἄς μή ξεχνᾶμε, ὅτι ἡ Βουλή ἔκλεισε γιά τίς ἐκλογές τοῦ Σεπτ. '09 ὅταν συζητοῦσαν σχετικό νομοσχέδιο!

• Πρόκειται, λέει, «**γιά αἴτημα τῆς σύγχρονης πραγματικότητας**». Ποιά ἡ πραγματικότητα; Ὅτι μερικά ἄτομα εἶναι ἀνώμαλα; Ὡστε, κάθε ἀνώμαλη πράξις πρέπει νά νομιμοποιῆται;

Ἐ τότε, γιατί δέν νομιμοποιοῦμε καί τήν **κλοπή** καί τή ληστεία καί τή **φοροδιαφυγή** καί τήν κομπίνα καί τό μαῦρο χρήμα, ἀφοῦ οἱ δράστες τους εἶναι πιά πολλοί ἀπ' τούς ὁμοφυλοφίλους;

• Κάποτε ἡ εὐλογία γιά τό γάμο δινόταν ἀπό τήν **Ἐκκλησία**. Ἀργότερα δικαίωμα πῆρε κι ὁ **δήμαρχος**. Μετά ὁ **συμβολαιογράφος**. Μήπως τώρα πρέπει νά τό πάρῃ κι ὁ **περιπτεράς** τῆς γειτονιάς;

• Τί θά κάνῃ ἡ **Βουλή**; Ὅταν δυό ἀπ' τούς ἀρχηγούς κομμάτων συζοῦν, ὁ ἕνας μέ **πολιτικό γάμο** κι ὁ ἄλλος μέ **«συμβόλαιο συμβίωσης»**, τί περιμένετε;

Ἡ συνδρομή τοῦ περιοδικοῦ γιά τό 2010

- **10 Εὐρώ (€)** τό χρόνο. • Στό λογαριασμό: **0026.0236.39.0100353548 EUROBANK**. • Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: **«Βαπτιστής», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα**. • Στό Γραφεῖο **Χριστοκοπίδου 12 (Μοναστηράκι)** ἢ στό Βιβλιοπ. **«Βαπτιστής», Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103 (Ἅγιο Δημήτριο)**.
- Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμά τους στό ὄνομα **«Βαπτιστής»** (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Μέ δέκα εὐρώ ἕνα ἐτήσιο δῶρο!

- Καθένας μπορεῖ νά γράψῃ συνδρομητή στό περιοδικό μας ἕνα συγγενή ἢ φίλο του.
- Κι ἄς στείλουν ὅλοι οἱ παλαιοί συνδρομητές τή συνδρομή τους. Ἄν κάποιος δέν μπορῇ οἰκονομικά, ἄς τηλεφωνήσῃ στό **2103212713**. Πάνω ἀπό ὅλα ἐνδιαφέρει ἡ πνευματική ὠφέλεια.